

Redact for change

rselves, no.1

A person is holding a white sign with the words "STOP WAR" written in red, hand-painted letters. The background shows a crowd of people in an outdoor setting.

STOP
WAR

Revista 1

A close-up of a soldier wearing a military helmet and camouflage gear. He has a serious expression and is looking off to the side. The background is a blurred outdoor environment.

REDACT YOUR LIFE

A young child is kneeling on a wooden floor, holding a dog. The child and the dog are wrapped in a blue and yellow Ukrainian flag. The child is wearing a grey beanie and a red shirt.

*Viața bate filmul. Despre
emigrare.*

- **Altruism și Armonie** 3
- **Începuturi grele** 9
- **Viața bate filmul** 13
- **Povești nespuse** 15
- **Intervenția românilor** 17
- **Destinul oamenilor din Ucraina: Povestea nedreptății și rezilienței în timpul războiului** 19
- **Situația actuală a războiului dintre Rusia și Ucraina** 25
- **Echipa Redact for Change** 29

Curșeri

ALTRUISM ȘI ARMONIE

Perioade grele au existat încă de la începuturile umanității, iar acestea continuă și-n zilele de astăzi. În 2020, populația globală a trecut printr-o epidemie desprinsă parcă din cărțile de istorie și printr-o perioadă grea. A fost o perioadă în care fiecare a trebuit să se adapteze la un stil de viață limitat fără interacțiuni sociale (și fără sentimente împărtășite.?)

Desigur, după ceva timp, ne-am putut întoarce la viețile noastre obișnuite unde lumea trăiește în pace și armonie. Deși unii dintre noi am sărbătorit această mică victorie, alții nu au avut liniște pentru mult timp. Din nefericire, Ucraina are parte de o perioadă tumultoasă și sumbră, chiar și după Covid-19.

Din cauza conflictelor ruso-ucrainene din ultimul an și jumătate, Ucraina e devenit o țară în care armonia și pacea sunt greu de atins. În februarie 2022, Rusia a invadat Ucraina, iar Vladimir Putin, președintele Rusiei și-a justificat invazia prin informarea că Ucraina este un stat neonazist. În discursul său, Putin a declarat că în regiunea Donbas are loc un genocid și că este nevoie de o denazificare a statului ucrainean. De asemenea, a menționat că: „Nu facem agresiune împotriva poporului ucrainean, ci împotriva juntei care a preluat puterea la Kiev”, numind autoritățile ucrainene drept o „bandă de dependenți de droguri și neo-naziști”.

АЛЬТРУЇЗМ І ГАРМОНІЯ

Важкі часи були з самого початку людства, і вони тривають досі. У 2020 році населення планети пережило важкі часи епідемії, як з підручників історії. Це був час, коли кожному доводилося адаптуватися до обмеженого способу життя без соціальних взаємодій (і спільних почуттів?)

Звичайно, через деякий час ми можемо повернутися до нашого звичайного життя, де світ живе в мирі та злагоді. Поки одні з нас святкували цю маленьку перемогу, інші недовго мали спокій. На жаль, Україна переживає бурхливий і похмурий час, навіть після Covid-19.

Через російсько-українські конфлікти останніх півтора років Україна стала країною, де важко досягти злагоди та миру. У лютому 2022 року Росія вторглася в Україну, а президент Росії Володимир Путін виправдав своє вторгнення тим, що повідомив, що Україна є неонацистською державою. У своїй промові Путін заявив, що на Донбасі відбувається геноцид і потрібна денацифікація української держави. Він також зазначив, що: «Ми ведемо агресію не проти українського народу, а проти хунти, яка захопила владу в Києві», назвавши українську владу «бандою наркоманів і неонацистів».

Desigur, aceste aspirații sunt considerate „nef fondate și flagrante”. Totuși, indiferent de motivele Rusiei de a invada Ucraina, nu există suficientă justificare pentru a ataca orașele și satele populate de (părinți, bunici și copii).

ALTRUISM ȘI ARMONIE

Consecințele acestui conflict militar sunt prezente la nivel mondial, din punct de vedere economic. Acestea sunt resimțite, în primul rând în valul refugiaților care au fugit de orașele bombardate și locuințele distruse de armata rusă. Una dintre cele mai mari crize de refugiați europeni de la Al Doilea Război Mondial încoace a fost acest val de migrație forțată.

Comunitatea internațională este implicată și susține Ucraina, iar aceștia oferă compasiune prin sprijin umanitar pentru refugiați, dar și militar pentru soldații ucraineni care luptă încontinuu pentru apărarea țării lor și pentru reunirea familiilor. Numărul refugiaților poate varia de la o zi la alta, dar în cazul României, conform UNHCR, avem în jur de 4,8 milioane de ucraineni care speră să se trezească din coșmarul prin care trec.

Звісно, ці устремління вважаються «безпідставними та кричущими». Однак, незалежно від причин вторгнення Росії в Україну, немає достатнього виправдання для нападу на міста та села, а також їх населення (батьки, діди та діти).

АЛЬТРУЇЗМ І ГАРМОНІЯ

Наслідки цього військового конфлікту з економічної точки зору присутні в усьому світі. Це відчувається насамперед у хвилі біженців, які втекли з розбомблених міст і зруйнованих російською армією будинків. Ця хвиля вимушеної міграції була однією з найбільших європейських криз біженців після Другої світової війни.

Міжнародна спільнота залучена та підтримує Україну, і вони виявляють співчуття через гуманітарну підтримку для біженців, а також військову підтримку для українських воїнів, які постійно воюють, захищаючи свою країну та возз'єднуючи родину. Кількість біженців може коливатися від дня в день, але у випадку Румунії, за даними УВКБ ООН, ми маємо близько 4,8 мільйонів українців, які сподіваються прокинутися від кошмару, який вони переживають.

În ceea ce privește comunitatea română, nivelul de implicare a fost ridicat. Cetățenii români au încercat încă de la primele valuri de imigranți să înlocuiască frica din inimile lor cu căldură și adăpost. Mulți români au oferit ajutor cu mâncare, băuturi calde, transport și locuințe pentru sufletele înspăimântate. Donațiile au venit din toate zonele țării, iar mobilitatea și umanitatea oamenilor au fost de nedescris.

În momente ca acestea, se poate observa că spiritul de altruism nu lipsește din sufletele oamenilor, indiferent de naționalitatea pe care o reprezintă. De asemenea, eforturile ucrainenilor refugiați nu sunt lipsite. Aceștia caută constant modalități de implicare în societatea noastră, prin locuri de muncă, învățarea limbii române și prin tot felul de ONG-uri și activități care împărtășesc multiculturalismul, dar în același timp așteptând să se întoarcă la locuințele și meleagurile îndrăgite lor.

Multiculturalismul este o prezență apărută în urma evenimentelor nefericite ce se întâmplă și de aceea experiențele oamenilor sunt importante de știut. Fie că un ucrainean sau un român are de împărtășit ceva, sunt povești care pun accentul pe altruism și compasiune între cele două națiuni. În continuare, se pot citi experiențele oamenilor cu acest conflict, care pot oferi mai multe puncte de vedere a situației.

Text realizat de **Ariana Cică**.

Що стосується румунської громади, рівень залучення був достатньо високим. Громадяни Румунії з перших хвиль іммігрантів намагалися замінити страх у своїх серцях теплом і дахом. Багато румунів пропонували допомогу з їжею, гарячими напоями, транспортом і житлом для переляканих душ. Пожертви надходили з усіх куточків країни, а мобільність і людяність людей були невимовними.

У такі моменти видно, що дух альтруїзму не покидає душі людей, незалежно від національності, яку вони представляють. Також не бракує зусиль українських біженців. Вони постійно шукають шляхи долучитися до нашого суспільства через роботу, вивчення румунської мови та всілякі неурядові організації та заходи, які поділяють мультикультуралізм, але в той же час чекають повернення до своїх улюблених домівок і на землю.

Мультикультуралізм — це присутність, народжена внаслідок нещасних подій, які відбуваються, саме тому важливо знати досвід людей. Незалежно від того, чи є чи ні чим поділитися українцю чи румуну, є історії, які підкреслюють альтруїзм і співчуття між двома націями. Далі можна прочитати досвід людей у цьому конфлікті, що може дати більше поглядів на ситуацію.

Текст створено **Аріаною Чіке**.

ÎNCEPUTURI GRELE

Invazia a început la 24 februarie, lansată din Belarus pentru a viza Kievul, iar dinspre nord-est împotriva oraşului Harkov. Frontul de sud-est a fost condus ca două vârfuri de lance separate, din Crimeea și din sud-est împotriva Luhansk și Donețk. Războiul a început cu atacarea unei bombe, fiind lansată din Belarus pentru a viza Kievul, dinspre nord-est împotriva oraşului Harkov. Frontul de sud-est a fost condus ca două vârfuri de lance separate, din Crimeea și din sud-est împotriva Luhansk și Donețk.

Războiul începe în contextul în care, după noi atacuri cu rachete la 14 martie în Mariupol, guvernul ucrainean a declarat că peste 2.500 de persoane au murit. La 18 martie, Mariupol era complet încercuit, iar luptele au ajuns în centrul oraşului, îngreunând eforturile de evacuare a civililor. La 20 martie, o școală de artă, care adăpostea aproximativ 400 de persoane, a fost distrusă de bombele rusești. Rușii au cerut să se predea, iar ucrainenii au refuzat. Pe 24 martie, forțele rusești au intrat în centrul Mariupol. La 27 martie, vicepremierul ucrainean Olha Stefanishyna a declarat că „m-ai mult de 85% din întregul oraș este distrus”.

În contextul războiului se pot observa mari schimbări, din punct de vedere al colaborării dintre multele state europene, care lucrează împreună pentru a ajuta la îmbunătățirea mediului de viață al ucrainenilor.

ВАЖКИЙ ПОЧАТОК

Вторгнення почалося 24 лютого з боку Білорусі проти Києва та з північного сходу проти міста Харків. Південно-східний фронт проходив двома окремими вістрями: з Криму та з південного сходу проти Луганська та Донецька. Війна почалася з бомбового удару з Білорусі по Києву з північного сходу на місто Харків. Південно-східний фронт проходив двома окремими вістрями: з Криму та з південного сходу проти Луганська та Донецька.

Війна починається, коли український уряд затверджує, що понад 2500 людей загинули внаслідок нових ракетних обстрілів Маріуполя 14 березня. До 18 березня Маріуполь був повністю оточений, бої дійшли до центру міста, що ускладнило евакуацію мирного населення. 20 березня російськими бомбами була зруйнована художня школа, в якій навчалося близько 400 осіб. Росіяни вимагали здатися, але українці відмовилися. 24 березня російські війська увійшли в центр Маріуполя. 27 березня віцепрем'єр-міністр України Ольга Стефаншина заявила, що "понад 85% всього міста зруйновано".

У контексті війни можна побачити значні зміни у співпраці між багатьма європейськими державами, які разом допомагають покращити середовище життя українців.

ÎNCEPUTURI GRELE

Putin se aștepta ca în cadrul comunității occidentale să nu existe o poziție clară, controlată, iar din acest punct de vedere s-a înșelat. „De mult timp nu am mai văzut Occidentul mai unit ca în această criză a granițelor din Ucraina, dar și în cadrul crizei de la granița bieloruso-polonă. Comunicatul Kremlinului sugerează că criza nu a dispărut. Occidentul trebuie să stea cu arma la picior și nu se vede nici un motiv pentru care ar sărbători o victorie în urma acestei discuții, acestei conferințe video care a avut loc între Biden și Putin”, a mai explicat el.

ВАЖКИЙ ПОЧАТОК

Путін очікував, що всередині західної спільноти не буде чіткої, контрольованої позиції, і в цьому відношенні він помилявся. «Ми давно не бачили Захід більш згуртованим, ніж у цій прикордонній кризі в Україні, а також у рамках кризи на білорусько-польському кордоні. Заява Кремля говорить про те, що криза нікуди не поділася. Захід повинен стояти з рушницею в ногах, і немає причин, чому б він святкував перемогу після цієї дискусії, цієї відеоконференції, яка відбулася між Байденом і Путіним», – пояснив він.

Автор тексту **Балінт Меліса**

VIATA BATE FILMUL

CUM A ÎNCEPUT TOTUL?

Invadarea Ucrainei in 24 februarie 2022 a cauzat emigrarea masivă a cetățenilor in țările din apropiere, cum ar fi România, Polonia, Republica Cehă, Moldova si nu numai. Aici, milioanele de refugiați au găsit ceea ce aveau nevoie, siguranță, asistență si protecție, asigurate atât de stat, de autorități, dar și de oamenii de rând și, implicit, organizații nonguvernamentale (Salvați Copiii, Unicef etc).

Țările în care acești oameni s-au refugiat au fost ajutate prin trimiterea proviziilor, de la alimente, la produse de igienă si hăinuțe. Mulți dintre ei au fost nevoiți să se ascundă în beciuri și adăposturi antirachetă. Drumul a fost lipsit de apă, hrană și odihnă, fiind greu de parcurs pentru cei mici. Odată cu acest val de imigrări, refugiaților le-au fost puse la dispoziție locuințe/cazări, dar si locuri de munca si activități/cursuri/ore remediale pentru copii, aceștia fiind incluși in societate, alături de restul micuților, având posibilitatea de a-si continua studiile in scolile din tara respectiva.

Ce au simțit oamenii?

Îmi amintesc primele săptămâni ale războiului, când bărbații fuseseră înarmați, in timp ce femeile si copiii erau lăsați sa treacă granițele, fiecare cu ce reușise sa adune, ba o geaca, ba o punga de pufuleți sau chiar nimic. Imaginile văzute la televizor mă îngrozeau, disperarea si teama de necunoscut erau ușor de observat pe chipurile lor. Cred ca este important de menționat faptul ca au fost oameni care nu au reușit sa evadeze, fiind nevoiți sa se adăpostească prin stații de metrou, dormind pe jos, in frig, cu mâncare putina, spre deloc.

VIATA BATE FILMUL

ЯК ВСЕ ПОЧАЛОСЯ?

Вторгнення в Україну 24 лютого 2022 року спричинило масову еміграцію громадян до сусідніх країн, таких як Румунія, Польща, Чехія, Молдова тощо. Тут мільйони біженців знайшли те, що їм було необхідно, безпеку, допомогу та захист, наданий як державою, так і владою, а також звичайними людьми та, побічно, неурядовими організаціями (Save the Children, ЮНІСЕФ тощо).

Країнам, куди сховалися ці люди, допомогли, надіславши все необхідне – від їжі до засобів гігієни та одягу. Багатьом з них довелося переховуватися в підвалах і ракетосховищах. Дорога була важка, позбавлена води, їжі та відпочинку, тому малечі було важко їхати. Разом з цією хвилиною імміграції біженці отримали житло/помешкання, а також роботу та заходи/курси/корекційні класи для дітей, вони були включені в суспільство разом з рештою маленьких дітей, маючи можливість продовжити навчання в школах відповідної країни.

Що відчували люди?

Пам'ятаю перші тижні війни, коли чоловіки взяли зброю в руки, а жінок і дітей пропускали через кордон, кожного з тим, що встигли зібрати, куртку, пакет з першим необхідним або взагалі нічого. Картинки, які я бачив по телевізору, жахали мене, відчай і страх перед невідомістю було легко побачити на їхніх обличчях. Я вважаю важливим зазначити той факт, що були люди, яким не вдалося втекти, вони змушені були ховатися на станціях метро, спати на підлозі, на холоді, мало або взагалі не харчуючись.

Închipuie-ți cum ar fi să fii din nou copil și brusc să fii forțat să-ți părăsești țara. Ajuns într-un alt stat, ai fi un străin, așa că ai avea nevoie să te cunoști cu alți copii și să legi prietenii cu ei. Ai avea însă o problemă: nu ați vorbi aceeași limbă.

Eu, fiind voluntar la Salvați Copiii am avut ocazia de a auzi mai multe povestioare ale refugiaților, una dintre ele îi aparține lui Vitaly, un puști în vârstă de 6 ani. A fost nevoit să renunțe la tot ce avea și cunoștea el mai bine, casa, rude, prieteni...Ajuns în România, și-a făcut noi amici și ușor, ușor, începe să ne vorbească limba, să cunoască obiceiurile, dar amintirea țărișoarei lui rămâne undeva, în inima lui, arătând-ne cu adevărat ce înseamnă speranța, acea speranță că lucrurile vor reveni la normal, că se va întoarce acasă, și că totul va fi la fel...

Un alt caz care m-a impresionat a fost cel al unei doamne, căreia îi vom spune Maria din cauza că nu îmi amintesc exact numele dânzei. Maria și cei trei copii ai ei au fost nevoiți să stea trei zile într-un subsol, într-un miros neplăcut, cuprins de umezeală și mizerie. A ajuns cu greu la granița cu România, soțul ei rămânând în Ucraina. Scopul acestei doamne și a copiilor ei era să ajungă Spania, la restul familiei, însă, până să izbutească, au fost primiți cu căldură la noi în țară și ajutați să treacă peste suferința cauzată de bombardamente.

Povesti....

Programul Școală după Școală a adunat mulți copii ce au fugit din fața războiului, ca într-o familie numeroasă în care au avut posibilitatea de a interpreta împreună cântece în limba ucraineană, dar și de a învăța limba română, mulțumind poporului român pentru ospitalitate.

ПОВІСТІ....

Уявіть, як це було б знову бути дитиною і раптом бути змушеним покинути свою країну. Приїхавши в іншу країну, де ви були б незнайомцем, де вам потрібно було б познайомитися з іншими дітьми та подружитися з ними. Але у вас була б проблема: ви не говорите однією мовою.

Я, будучи волонтером Save the Children, мала нагоду почути кілька історій біженців, одна з них належить 6-річному Віталію. Йому довелося залишити все, що мав і знав краще, свій дім, родичів, друзів... Прибувши до Румунії, він знайшов нових друзів і поволі, поволі починає говорити нашою мовою, пізнавати наші звичаї, але сила його пам'яті залишається десь, у його серці, показуючи нам, що насправді означає надія, ця надія, що все повернеться на круги своя, що він повернеться додому, і що все буде по-старому...

Ще один випадок, який мене вразив, це одна жінка, яку ми назвемо Марією, бо я не пам'ятаю її точного імені. Марії з трьома дітьми довелося три дні сидіти в підвалі, в оточенні вологи та бруду. До кордону з Румунією добралася дуже важко, чоловік залишився в Україні. Ціллю цієї жінки та її дітей було дістатися до Іспанії, до решти родини, але поки їм це не вдалося, їх тепло вітали в нашій країні та допомагали подолати страждання, спричинені бомбардуванням.

Програма School After School об'єднала багато дітей, які втекли від війни, як у великій родині, де вони мали змогу співати разом пісень українською мовою, а також вивчати румунську мову, дякуючи румунам за гостинність.

Intervenția românilor

Am fost impresionată pe deplin când vedeam multitudinea de postări pe Facebook cu persoane din România disponibile să se implice în ajutarea refugiaților, oferindu-le locuințe (temporare), sau anunțând că îi pot angaja în diferite domenii, știind situația cu care se confruntau, implicit faptul că nu cunoșteau limba română. Acest aspect mi-a încălzit sufletul, gândindu-mă că așa cum suntem noi, cu bune și rele, cu superstiții, tradiții ciudate și uneori o gândire învechită, poate chiar greșită, nu ne-am întors spatele oamenilor care aveau atât de multă nevoie de ajutor.

Am fost în stare să dau altora puțin din puținul nostru, au fost făcute donații, au fost organizate evenimente caritabile, în urma cărora banii strânși au fost dați mai departe pentru ucraineni. Au fost amenajate spații speciale de joacă pentru copii la Siret, Rădăuți și Gara de Nord. Mamele și copiii au primit asistență umanitară, consiliere informațională, juridică etc.

„Când a început războiul, îmi amintesc că Siret era ca o piață - erau oameni de-a lungul străzii, cu mâncare și băuturi calde. S-au organizat servicii de informație și transport. Am fost impresionat. Totul era atât de bine organizat,” a spus diplomatul Pablo Zapata, directorul Agenției ONU pentru refugiați din România într-un interviu pentru Europa Liberă.

„România a fost prima țară din Europa care s-a gândit la răspunsul pe termen mediu și lung de la bun început, dincolo de răspunsul imediat de urgență - transport și adăpost imediat. S-au gândit la moduri de a proteja și de a include în societate refugiații. Aceste măsuri sunt necesare. Nu e de ajuns să recunoaștem că refugiații au dreptul la îngrijire medicală, la educație sau la protecție socială. Trebuie să ne uităm la obstacolele de înlăturat pentru ca aceste persoane vulnerabile, care vin dintr-o altă țară, care au o altă limbă și o altă experiență a proceselor administrative, să poată accesa aceste servicii,” a spus Pablo Zapata.

Інтервенція Румунії

Я був повністю вражений, коли побачив безліч публікацій у Facebook з людьми з Румунії, готовими долучитися до допомоги біженцям, пропонуючи їм (тимчасове) житло або повідомляючи, що вони можуть допомогти їм з місцем роботи у різних сферах, знаючи ситуацію, з якою вони стикаються, розуміючи той факт, що вони не знали румунської мови. Цей аспект зіграв мою душу, думаючи, що такими, якими ми є, з хорошим і злим, із забобонами, дивними традиціями, іноді застарілим, можливо навіть неправильним способом мислення, ми не відвернулися від людей, які так потребували допомоги.

Ми мали змогу віддати іншим трохи свого маленького, йшли на пожертви, організовували благодійні акції, після чого зібрані гроші передавались українцям. Спеціальні ігрові майданчики для дітей були встановлені в Сіреті, Радеуці та Гараді-Норд. Матері та діти отримали гуманітарну допомогу, інформаційні, юридичні консультації тощо.

«Коли почалася війна, я пам'ятаю, що Сірет був схожий на ринок – уздовж вулиці стояли люди з їжею та гарячими напоями. Організовано інформаційне та транспортне обслуговування. Я був вражений. Все було так добре організовано», – сказав дипломат Пабло Сапата, директор Управління ООН у справах біженців у Румунії, в інтерв'ю Free Europe.

«Румунія була першою країною в Європі, яка з самого початку подумала про середньо- та довгострокову реакцію, окрім негайного реагування на надзвичайні ситуації – негайного транспортування та притулку. Вони думали про шляхи захисту та інтеграції біженців у суспільство. Ці заходи необхідні. Недостатньо визнати, що біженці мають право на медичне обслуговування, освіту чи соціальний захист. Ми маємо розглянути перешкоди, які потрібно усунути, щоб ці вразливі люди, які приїхали з іншої країни, мають іншу мову та інший досвід адміністративних процесів, могли отримати доступ до цих послуг», – сказав Пабло Сапата.

Destinul oamenilor din Ucraina: Povestea nedreptății și rezilienței în timpul războiului

„ATACUL DIN UCRAINA ” „354-a ZI A RĂZBOIULUI” „BOMBARDAMENTELE DIN KIEV”

Dincolo de titlurile de știri, dincolo de statistici și analize, se ascund mii de povești ale oamenilor care și-au schimbat întreaga viață și au pornit spre noul drum, menit să le ofere o soartă mai „bună”. Este povestea oamenilor obișnuiți din Ucraina, care au trăit și suferit în timpul unui conflict devastator care a zguduit țara și comunitățile lor. Acești oameni sunt cei care, au trăit cu teama și incertitudinea războiului, dar au găsit în ei înșiși puterea de a continua, de a spera și de a lupta pentru un viitor mai bun.

Prin intermediul mărturiilor și poveștilor lor, vom aduce în lumină vocea tăcută a suferinței și a speranței, aruncând o privire profundă asupra vieților acestor oameni din Ucraina care au rămas adesea în umbra politicilor și a deciziilor internaționale. Despre putere și curaj, despre lupta interioară și speranța unei zile pașnice, ne va împărtăși, Ksenia Shevko.

1. Din ce zonă a Ucrainei sunteți și cum a fost afectat orașul dvs. în urma „operațiunii speciale” din partea Rusiei?

Sunt din orașul Melitopol, situat pe râul Molocina care curge la marginea de est a orașului. Prin Melitopol trece o linie de cale ferată electricată de importanță internațională. Orașul era numit „poarta Crimeii”; înainte de ocupația rusă a Crimeei în 2014. Melitopol a fost unul dintre primele orașe atacate de armatele rusești, la 25 februarie.

2. Care era viața dvs. de zi cu zi din Ucraina?

În Melitopol studiam la Colegiul de Medicină din oraș, aveam prieteni minunați, aveam o relație de prietenie, făceam sport, mergeam la diverse cercuri, trăiam viața unui om obișnuit, în pace și armonie.

„Доля народу України: історія воєнної несправедливості та стійкості”

„АТАКА В УКРАЇНІ "354 ДЕНЬ ВІЙНИ" БОМБЕРДЖЕННЯ В КИЄВІ”

Окрім заголовків новин, статистики та аналізу, є тисячі історій людей, які змінили все своє життя та стали на новий шлях, щоб запропонувати їм «кращу» долю. Це історія звичайних людей в Україні, які жили та страждали під час руйнівного конфлікту, який сколихнув їхню країну та їхні громади. Це люди, які жили зі страхом і непевністю війни, але знайшли в собі сили продовжувати, сподіватися і боротися за краще майбутнє.

По їх свідченням та розповідям ми висвітлимо тихий голос страждань і надії, глибоко зазирнувши в життя цих людей в Україні, які часто залишалися в тіні міжнародної політики та рішень.

Про силу та мужність, про внутрішню боротьбу та надію на мирний день з нами поділиться Ксенія Шевкопляс.

1. З якої частини України ви і як ваше місто постраждало від «спецоперації» Росії?

Я з міста Мелітополя, розташованого на річці Молочина, що протікає на східній околиці міста.

Через Мелітополь проходить електрифікована залізнична коля міжнародного значення. Місто називали «воротами Криму»; до російської окупації Криму в 2014 році. Мелітополь був одним з перших міст, підданих атаці російських військ 25 лютого.

2. Яким було Ваше щоденне життя в Україні?

У Мелітополі я навчався в медичному коледжі міста, мала чудових друзів, дружила, займалася спортом, ходила на різні гуртки, жила життям звичайної людини, в мирі та злагоді.

3. Cum ați văzut schimbările în viața de zi cu zi a oamenilor din Ucraina în timpul războiului?

În primele zile ale războiului văzusem schimbarea pe fețele oamenilor, erau alarmați, îngrijorați, nesiguri. Erau cozi imense la benzinării, oamenii stăteau cu zilele pentru a reuși să-și alimenteze mașinile. Cozi erau și la bancomate, la magazine, și la ieșirea din oraș....

Deja, noapțile erau diferite de cele din trecut, devenirea răspândite jafurile, pentru că în timpul bombardamentelor au închis lumina electrică, comunicațiile erau complet oprite și nici măcar sistemele de securitate nu au mai funcționat. Multe lucruri au fost furate din magazinele noastre, spre exemplu magazinul din centrul orașului , unde se vindeau Iphone-uri , a rămas gol, au scos tot de acolo, chiar și mobilierul.

Centrul comercial se schimbase complet, acum era doar o clădire cu geamurile sparte.

4. Cum a fost ziua de 24.02. pentru dumneavoastră?

Sincer vorbind, nu am mai simțit niciodată acele emoții ca în acele momente.

Era dimineața devreme, dormeam adânc, când auzisem o explozie puternică, la început crezusem că visez, însă corpul meu deja reacționase, simțeam un tremurat puternic.

Am deschis geamul, însă afară era liniște, străzile erau tăcute, nici măcar nu se auzea lătratul câinilor. Credeam că a fost doar o coincidență, însă am decis să merg în camera tatălui meu, l-am întrebat dacă a auzit acel sunet, însă mi-a zis că este totul în regulă, că este doar o diversiune și să nu cred toate zvonurile despre război și a zis să plec la culcare.

Firește, nu am mai putut adormi , am luat telefonul pentru a căuta măcar o sursă de informare, vorbeam cu prietenii, care la fel au auzit acea explozie.

Trec aproximativ câteva minute și am auzit iar acel sunet de explozie, acum nu era în somn , era sunetul real auzit .

Imediat am început să acționez, am mers să-mi caut pisica,surdă, am ieșit afară, din curtea noastră se vedea un câmp imens. În acel moment am și văzut prima rachetă din viața mea, care a cutremurat pământul, am auzit doar acel lung „BUUUM”. În ochii mei era doar racheta căzută și pisica , care din cauza exploziei, a fost aruncată cu capul de asfalt.

5. Care a fost cel mai mare obstacol sau provocare pe care a trebuit să o depășiți în timpul războiului? Cum ați făcut față acestei provocări?

Cel mai mare obstacol a fost învățarea unei limbi noi, unei limbi complet diferite și necunoscute pentru mine, și însăși părăsirea casei părintești și mutarea în România.

Trecând frontiera, prima oprire a fost la Constanța, unde am fost informată că va trebui să-mi port singură de grijă,să-mi caut o casă necunoscând complet limba română. Am încercat să caut apartamente pe la diferite persoane, însă încercând să fac acest lucru, aproape avea să fiu furată de persoane dubioase.

Stres, nelinește și frică m-au făcut să mă gândesc la revenirea în Ucraina, într-un loc mai sigur. Din Constanța, am luat trenul spre Suceava, pentru a ajunge la frontiera cu Ucraina. A fost o noapte lungă, lentă, abia atunci , în tren am conștientizat că sunt într-o țară complet necunoscută și mă simțeam de parcă am pierdut tot și pe toți, iar tot ce mi-a rămas, sunt doar EU.

La frontieră, în Siret, am fost întrebată de către voluntari de ce mă întorc, și desigur că le-am povestit despre povestea cu furtul. Am fost convinsă să rămân momentan în Suceava, unde am fost cazată într-un cămin pentru refugiați.

6. Cum ați simțit prima dată impactul conflictului asupra vieții dumneavoastră?

Impactul intervenției Rusiei în Ucraina, sau cum ne relatează sursele de presă rusă „operațiunea specială de eliberare” a fost simțit imediat, din primele bombardamente.

Am fost nevoiți să trecem din regimul unei vieți pașnice, la cel de alertă.

7. Când și cum ați luat decizia de a pleca din Ucraina, din Melitopol?

Sincer vorbind, a fost una dintre cele mai groaznice zile din viața mea, mult timp nu am putut pleca, de fapt am avut chiar 3 încercări .

Prima nu a reușit, m-am înregistrat să plec, dar un șofer care se ocupa de acest lucru , a venit și mi-a spus că au nimerit sub focuri și este foarte periculos să te deplasezi, așa că nu m-am dus. Decizia de a pleca a fost luată la insistența tatălui meu, mi-a spus că nu mai există viitor, cel puțin în următorii ani. Mi-a propus să plec cu prietenii familiei noastre, care se află acum în Zaporijjea, mi-a spus planul, ce și cum trebuie să fac, astfel am fost de acord .

3. Якими ви побачили зміни в повсякденному житті людей в Україні під час війни?

У перші дні війни я бачила зміни в обличчях людей, вони були стривожені, стурбовані, невпевнені. На заправках були величезні черги, люди чекали днями, щоб заправити свої машини. Також були черги біля банкоматів, у магазинах, на виїзді з міста...

Ночі вже відрізнялися від минулих, грабунки набули масового характеру, бо під час бомбардувань вимикали електрику, зв'язок повністю припинився, навіть системи безпеки не працювали. Багато чого вкрали з наших магазинів, наприклад, магазин у центрі міста, де продавали iPhone, залишився порожнім, звідти винесли все, навіть меблі. Торговий центр повністю змінився, тепер це була просто будівля з вибитими вікнами.

4. Як пройшов день 24.02. для Вас?

Чесно кажучи, я ніколи не відчувала таких емоцій, як у ті моменти. Був ранній ранок, я міцно спала, коли почула сильний вибух, спочатку подумала, що мені сниться, але моє тіло вже відреагувало, я відчула сильне тремтіння.

Я відчинила вікно, а надворі тихо, на вулиці тихо, навіть собаки не гавкають. Я подумала, що це просто збіг обставин, але вирішила піти в кімнату мого батька. Я запитала його, чи він чує цей звук, але він сказав, що все добре, що це просто диверсія 1 не треба вірити всім чуткам про війни і сказав мені лягати спати.

Природно, я вже не змогла заснути, взяла телефон пошукати якісь джерела інформації, поспілкуватися з друзями, які теж чули той вибух.

Минуло кілька хвилин, і я знову почула звук вибуху, тепер я вже не спала, це був справжній звук.

Я відразу почала діяти, пішла шукати свого глухого кота, вийшла на вулицю, з нашого двору було видно величезне поле. У цей момент я побачила 1 першу в своєму житті ракету, яка сколихнула землю, я почула лише те протяжне «БУУУМ». В моїх очах була тільки ракета і кіт, якого від вибуху відкинуло головою на асфальт.

5. Яку найбільшу перешкоду чи виклик вам довелося подолати під час війни? Як ви впоралися з цим викликом?

Найбільшою перешкодою було вивчення нової мови, абсолютно іншої та невідомої для мене мови, а також покидання батьківського дому та переїзд до Румунії. Перетнувши кордон, перша зупинка була Констанці, де мені повідомили, що мені доведеться подбати про себе, шукати будинок, зовсім не знаючи румунської мови. Я намагалася шукати квартири, скооперувавшись з іншими людьми в схожій ситуації, але, намагаючись це зробити, мене мало не пограбували сумнівні люди. Стрес, тривога і страх змусили мене задуматися про повернення України, в безпечніше місце. З Констанції я сіла на поїзд до Сучави, щоб дістатися до кордону з Україною.

Це була довга, повільна ніч. Лише тоді, в потязі, я зрозумів, що перебуваю в абсолютно незнайомій країні, і мені здавалося, що я втратила усе і всіх. Все, що в мене залишилося - це я. На кордоні, в Сіреті, мене запитали волонтери, навіщо я повертаюся. Я, звісно, розповіла їм історію з крадіжкою. Мене переконали залишитися тимчасово в Сучаві, де мене розмістили гуртожитку для біженців.

6. Як ви вперше відчули вплив конфлікту на ваше життя?

Вплив російської інтервенції в Україну, або, як повідомляють джерела російської преси, «спецвизвольної операції» відчувся відразу, з перших бомбардувань.

Нам довелося перейти від мирного життя до життя в постійній пильності.

7. Коли і як ви прийняли рішення виїхати з України, з Мелітополя?

Чесно кажучи, це був один із найгірших днів у моєму житті, я довго не могла вирішитися, фактично у мене було 3 спроби.

Перша не спрацювала, водій, який керував поїздом, приїхав і сказав, що вони потрапили під обстріл і рухатися дуже небезпечно, тому я не пішла. Рішення піти було прийнято за наполяганням мого батька. Він сказав мені, що тут немає майбутнього, принаймні на найближчі кілька років. Він запропонував мені поїхати з нашими друзями сім'ї, які зараз у Запоріжжі. Він розповів мені план, що і як я маю робити, тож я погодилася.

A doua încercare de a pleca, a fost în momentul când am decis să merg la mătușa mea pe strada vecină pentru a mă sfătui cu ea. Înainte de a ieși mi-am pus o idee în cap, dacă voi ieși afară și va fi liniște, atunci asta va fi un semn, și voi porni mâine la drum. M-am încălțat, am deschis ușa și am auzit o explozie puternică, încât imediat mi-am adus aminte că cerusem un semn, dar era opusul la ceea ce-mi doream. Astfel, m-am gândit că nu este momentul de-a pleca și trebuie să mai aștept. Apoi am aflat, că în acea zi, coloana cu care intenționeam să plec, a fost atacată și oamenii au fost împușcați.

A treia încercare a fost prin înscrierea pentru plecare, mi-am făcut bagajele, iar când m-am trezit observam că au fost închise toate comunicațiile, credeam că va dura 2-3 zile, dar a durat o săptămână. Imediat ce au fost restabilite comunicațiile, m-am înregistrat și am plecat. Am avut un drum dificil, deși erau 100 kilometri, părea o veșnicie, am mers din orașul Melitopol în Zaporijjea. Costurile pentru deplasări erau imense, prețul standard începea de la 200 €, respectiv pentruăștia 100 de km și fiindcă erau prieteni de-ai noștri, am achitat 300 €.

8. Cum au reușit părinții tăi să iasă din ocupația rusească?

Tatăl meu s-a aflat în ocupație timp de șase luni, a plecat de acolo abia în luna septembrie, i-a fost foarte dificil, pentru că a trebuit să treacă posturile de filtrare la frontieră cu Crimeea.

Ce însemna acel proces de filtrare mai exact, tatăl meu împreună cu alte persoane au fost introduși într-o „cușcă”, unii dintre ei au fost dezbrăcați, alții erau bătuți, dacă nu răspundeau la întrebările lor. Au trebuit să răspundă la o serie de întrebări, iar dacă ceva nu coincidea, puteau să te împuște pe loc, sau în cel mai bun caz, va suna ironic, bătaie. Acest filtru a durat foarte mult timp, apoi tatăl meu a avut o călătorie lungă prin Rusia, a condus 3 zile. Nici măcar nu a putut să ia legătura cu mine, căci nu putea procura cartelă din Rusia, deoarece era necesar să prezinți un act care confirmă cetățenia rusă. Apoi a ajuns în Lituania, de unde mai avea 2-3 mii de km. până în Germania, însă a decis să rămână în Lituania. Mama mealocuia în Zaporijjia, a plecat imediat după mine, eu am convins-o să plece. Acum ea se află în Polonia.

9. Cum a fost procesul de învățare a limbii române și cum v-a influențat acest lucru comunicarea și interacțiunile cu oamenii din România?

Procesul de învățare a fost unul destul de dificil. Am început cu câteva cursuri, însă în scurt timp le-am abandonat, căci mi se părea prea complicat. Tot în acea perioadă am început să-mi fac tot mai mulți prieteni din Suceava, m-am decis să mă înscriu și la Universitatea „Ștefan cel Mare” pentru a-mi continua studiile. Am hotărât să revin la procesul de învățare a limbii române de la 0, pentru a avea un progres mai rapid, mi-am luat și cursuri suplimentare. Printre primele cuvinte pe care le cunoșteam erau „Bună ziua”, „Mulțumesc”, pe acestea le-am învățat împreună cu voluntarii din România.

10. Cum vedeți viitorul Ucrainei și al comunității dumneavoastră? Ce speranțe și vise aveți pentru generațiile viitoare?

Deocamdată din ce vedem războiul continuă, el nu a dispărut, nu s-a terminat. Oamenii zi de zi se luptă între viață și moarte. Viitorul Ucrainei, atât pentru mine, cât și pentru mulți alți oameni este indecis. Cu toții dorim să vedem o Ucraină pașnică, o Ucraină prosperă, însă când va fi aceasta, din păcate nu cunoaștem.

Sper ca toți ucrainenii să-și poată regăsi liniștea de odinioară.

Ksenia Shevkoopias, 19 ani

A terminat Colegiul de Medicină din Ucraina, iar acum este studentă la Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava, primul an.

Iubește să citească și să scrie poezii. În timpul ocupației asupra orașului său Melitopol, a dus un jurnal personal

Text realizat de Gabor Diana

Друга спроба піти була, коли я вирішила піти до татки на сусідню вулицю порадитися з нею. Перед тим, як вийти, я заклала собі в голову ідею, якщо я вийду на вулицю і буде тихо, то це буде знак, і я піду завтра. Я взулася, відчинила двері і почула гучний вибух, тож одразу згадала, що просила знак, але він був протилежним очікуванню. Тому я подумала, що ще не час їхати і треба чекати. Потім я дізналася, що в той день на колону, якою я мав намір йти, було здійснено напад і розстріляно людей.

З третьої спроби була реєстрація на виїзд, я збрала валізи, а коли прокинулася, то помітила, що всі комунікації закриті, думала, це займе 2-3 дні, а пройшов тиждень. Як тільки зв'язок відновився, я зареєструвалася і вирушила. У мене була важка дорога, хоч це були 100 кілометрів, здавалося, ціла вічність, їхала з міста Мелітополь до Запоріжжя. Витрати на проїзд були величезні, стандартна ціна починалася від 200 євро, відповідно за ці 100 км, а оскільки вони були нашими друзями, ми заплатили 300 євро.

8. Як вашим батькам вдалося вийти з-під російської окупації?

Батько був в окупації півроку, вийшов звідти лише у вересні, йому було дуже важко, тому що треба було проходити контрольні пости на кордоні з Кримом. Що саме означав цей процес фільтрації - мого батька разом з іншими людьми посадили в «клітку», одних роздягали, інших били, якщо вони не відповідали на запитання. Треба було відповісти на низку запитань, а якщо щось не збігалося, могли застрелити на місці, або в кращому випадку, як це не звучало б іронічно, побити. Дуже довго йшов цей фільтр, потім у батька була довга поїздка по Росії, 3 дні їздив. Він навіть не зміг зі мною зв'язатися, тому що не міг отримати карту з Росії, тому що потрібно було пред'явити документ про російське громадянство. Потім приїхав до Литви, звідки мав ще 2-3 тис. км. до Німеччини, але вирішив залишитися в Литві.

Моя мама жила в Запоріжжі, вона поїхала відразу за мною, я переконала її виїхати. Зараз вона в Польщі.

9. Як відбувався процес вивчення румунської мови і як це вплинуло на ваше спілкування та взаємодію з людьми в Румунії?

Процес навчання був досить важким. Я починала з деяких курсів, але через короткий час кинула їх, тому що це здавалося надто складним. Крім того, у той період я почала знаходити все більше і більше друзів у Сучаві, я вирішила вступити до університету «Штефан чел Маре», щоб продовжити навчання. Я вирішила повернутися до процесу вивчення румунської мови з 0, щоб мати швидший прогрес, я також пройшла додаткові курси. Серед перших слів, які я знала, були «Доброго ранку», «Дякую», їх я вивчила разом із волонтерами з Румунії.

10. Яким Ви бачите майбутнє України та Вашої громади? Які у вас надії та мрії щодо майбутніх поколінь?

Зараз, як ми бачимо, війна триває, вона не минула, вона не закінчилася. Щоденні люди борються між життям і смертю. Майбутнє України як для мене, так і для багатьох інших людей невизначене. Ми всі хочемо бачити мирну Україну, процвітаючу Україну, але коли це буде, ми, на жаль, не знаємо. Я сподіваюся, що всі українці знайдуть колишній спокій.

Ксенія Шевкопляс, 19 років

Закінчила медичний коледж в Україні, а зараз навчається на першому курсі університету імені Штефана чел Маре в Сучаві.

Любить читати і писати вірші. Під час окупації свого міста Мелітополя вела особистий щоденник

Situația actuală a războiului dintre Rusia și Ucraina

24 februarie 2022...Părea o zi obișnuită pentru mulți dintre noi, inclusiv pentru locuitorii Ucrainei. A fost, însă, o zi care avea să schimbe complet situația în toată lumea, cu precădere în Ucraina. Mai exact, atunci a fost lansată din Belarus prima rachetă care viza Kievul, iar dinspre nord-est a fost lansate rachete îndreptate asupra orașului Harkov.

Frontul de sud-est a fost condus ca două vârfuri de lance separate, din Crimeea și din sud-est împotriva Luhansk și Donețk. În momentul în care Volodimir Zelenski, președintele Ucrainei a putut părăsi Ucraina, a refuzat și a cerut să primească arme pentru a putea lupta cot la cot cu soldații. Nimeni nu a dat șanse Ucrainei, se credea că acest război se va termina în ziua în care a început cu victoria indiscutabilă a Rusiei.

Cu toate astea, aceste previziuni nu s-au adeverit și războiul încă cominuă, chiar dacă în media nu se mai vorbește aproape deloc despre ce se întâmplă în momentul actual pe frontul din Ucraina. Bătălia Ucrainei s-ar putea dovedi hotărâtoare pentru securitatea europeană. Rezultatele din următoarele două luni ar putea decide trendul următorului deceniu în termeni globali.

În timp ce progresul ucrainenilor de-a lungul frontului de sud a crescut la începutul acestei luni, acum pare să fi încetinit din nou parțial. Ei sunt încă la o oarecare distanță de Tokmak, aflat la jumătatea drumului spre Melitopol, pentru a atinge obiectivul de a tăia coridorul terestru care leagă Crimeea de Rusia continentală. Forțele Kievului se deplasează încet spre sud, spre Mariupol, dar avansul este chinuitor, luptele se duc în câmp deschis.

Președintele rus Vladimir Putin se bazează, cel mai probabil, pe iarna cruntă, chinuitoare pentru a-și consolida poziția. Forțele sale au rezistat în această vară cu mai multă vigoare decât anticipau mulți. Este încă posibil să înceapă să se clatine: resursele lor umane nu sunt infinite și ritmul loviturilor ucrainene asupra liniilor lor de aprovizionare riscă același tip de colaps văzut la Harkov în septembrie anul trecut, însă Rusia poate rezista.

24 лютого 2022 року... Для багатьох із нас, у тому числі й для мешканців України, день видався звичайним. Однак це був день, який повністю змінив ситуацію в усьому світі, особливо в Україні. Точніше, тоді з Білорусі була запущена перша ракета, націлена на Київ, а з північного сходу були запущені ракети, націлені на місто Харків.

Сучасна ситуація війни між Росією та Україною

Південно-східний фронт проходив двома окремими вістрями: з Криму та з південного сходу проти Луганська та Донецька. Коли президент України Володимир Зеленський міг залишити Україну, він відмовився і попросив отримати зброю, щоб він міг воювати пліч-о-пліч з солдатами. Україні ніхто не давав шансів, вважалося, що ця війна закінчиться того дня, коли почнеться беззаперечною перемогою Росії.

Однак ці прогнози не справилися і війна все ще триває, навіть якщо ЗМІ майже не говорять про те, що зараз відбувається на українському фронті. Битва за Україну може стати вирішальною для європейської безпеки. Результати наступних двох місяців можуть визначити тенденцію наступного десятиліття в глобальному масштабі.

Хоча на початку цього місяця прогрес України на південному фронті збільшився, тепер, здається, він знову частково сповільнився. Вони ще трохи віддалені від Токмака, на півдорозі до Мелітополя, щоб досягти мети перекрити сухопутний коридор, що з'єднує Крим із материковою Росією. Київські війська повільно просуваються на південь у бік Маріуполя, але наступ болісний, бої ведуться відкрито.

Президент Росії Володимир Путін, ймовірно, розраховує на те, що сувора, мучна зима зміцнить їхні позиції. Його сили трималися цього літа з більшою енергією, ніж багато хто очікував. Вони все ще можуть почати хитатися: їхні людські ресурси не безмежні, а темп українських ударів по їхніх лініях постачання загрожує таким же крахом, як у Харкові у вересні минулого року, але Росія може встояти.

Occidentul și-a exprimat hotărârea de a sprijini Kievul, dar fără îndoială, ajutoarele de miliarde de dolari, aparent anunțate săptămânal de Washington, ar putea fi în pericol pe măsură ce campania electorală din 2024 se apropie.

Președintele american Joe Biden cu siguranță ar prefera să facă campanie cu o soluție ucraineană la îndemână în detrimentul unui angajament de a investi banii contribuabililor americani într-un viitor nedefinit într-un război pe care câțiva americani îl urmează zilnic.

Nici sprijinul european nu s-a concretizat până acum. În fața presiunilor economice, unitatea totală a blocului cu privire la război ar putea, de asemenea, să se clatine dacă sprijinul SUA va scădea. O altă iarnă cu prețuri ridicate la combustibil și alegeri care se profilează ar putea zgudui și această unitate.

Având în vedere toate aceste detalii, riscul de escaladare este foarte ridicat.

Astfel, înghețarea frontului în sud riscă să împingă războiul spre escaladare. Ucraina se simte din ce în ce mai confortabilă să lovească Moscova cu drone, să lanseze raiduri transfrontaliere și să lovească Crimeea cu rachete cu rază mai lungă de acțiune.

În urmă cu un an, oficialii occidentali se speriau doar la simpla idee ca Rusia să fie atacată. Acesta a fost motivul pentru care nu a furnizat Ucrainei rachete cu rază mai lungă de acțiune care ar putea lovi Crimeea sau teritoriul rusesc de la granița cu Ucraina.

Acum, Crimeea este lovită aproape zilnic, iar Occidentul nu are nimic de spus legat de această situație, deoarece rachetele sunt aparent fabricate de Ucraina. Pe măsură ce se apropie iarna, iar civilii ucraineni suportă greul loviturilor reînnoite asupra infrastructurii rusești, se așteaptă ca cererile pentru daune mai mari aduse teritoriului rus să crească.

Moscova, la rândul ei, pare puțin mai îndrăzneță. Două incidente recente din România și Bulgaria, în care fragmente de drone au fost găsite în interiorul granițelor statelor NATO sugerează din nou că fapte de neconceput acum un an se întâmplă acum.

Pe de altă parte, interesant este de analizat este modul în care europenii văd acest război. Dacă pentru opinia publică occidentală, războiul este departe, la marginile Europei, rușilor, războiul le este prezentat de televiziunea de stat ca o bătălie existențială împotriva NATO. La televiziunile din statele membre NATO, războiul este înfățișat mai degrabă ca o șansă de a da Rusiei o lovitură de durată cu mâna altcuiva decât a NATO.

Захід висловив свою рішучість підтримати Київ, але, можливо, мільярди доларів допомоги, які, здається, щотижня оголошує Вашингтон, можуть опинитися під загрозою з наближенням виборчої кампанії 2024 року.

Президент США Джо Байден, безсумнівно, віддав би перевагу кампанії, маючи під рукою українське рішення, а не зобов'язання інвестувати гроші американських платників податків у невизначене майбутнє у війні, за якою небагато американців стежать щодня.

Навіть європейська підтримка поки що не відбулася. В умовах економічного тиску загальна єдність блоку щодо війни також може похитнутися, якщо підтримка США зменшиться. Чергова зима з високими цінами на паливо та наближенням виборів також може похитнути цей рух.

Враховуючи всі ці деталі, ризик ескалації дуже високий.

Таким чином, заморожування фронту на півдні ризикує підштовхнути війну до ескалації. Україні все зручніше завдавати ударів по Москві за допомогою безпілотників, здійснювати транскордонні рейди та бити по Криму ракетами великої дальності.

Рік тому західні офіційні особи були нажахані однією лише ідеєю нападу на Росію. Тому вона не поставила Україні ракети більшої дальності, які могли б вразити Крим чи територію Росії, що межує з Україною.

Зараз по Криму завдають ударів мало не щодня, і Захід нічого сказати про цю ситуацію, бо ракети, начебто, виробництва України. З наближенням зими й українським цивільним особам припадає основний тягар нових ударів по російській інфраструктурі, очікується, що збільшаться претензії щодо збільшення шкоди території Росії.

Москва, зі свого боку, здається трохи сміливішою. Два недавніх інциденти в Румунії та Болгарії, де уламки безпілотників були знайдені всередині кордонів країн НАТО, знову говорять про те, що зараз відбуваються речі, які були немислимі рік тому.

З іншого боку, цікаво проаналізувати, як цю війну бачать європейці. Якщо для західної громадської думки війна далеко, на краю Європи, то для росіян державне телебачення представляє війну як екзистенційну боротьбу проти НАТО. На телебаченні в країнах-членах НАТО війна зображується більше як можливість завдати тривалого удару по Росії рукою когось іншого, а не НАТО.

Dar următoarele două luni nu pot fi lăsate de NATO să treacă fără un sentiment mai mare de urgență. Dacă Rusia nu este învinsă, securitatea europeană este în pericol grav în deceniul următor, consideră CNN.

Nu există niciun dubiu că acest război a afectat și va afecta în continuare întreaga planetă, ar în acest moment nu putem anticipa ce se va întâmpla, pentru că de fiecare dată, cele două țări ne-au surprins.

Text realizat de Georgescu Adriana-Elena

Але наступні два місяці НАТО не може відпустити без більшого відчуття невідкладності. Якщо Росія не зазнає поразки, європейська безпека опиниться під серйозною загрозою в наступне десятиліття, повідомляє CNN.

Немає сумніву, що ця війна вплинула і буде впливати на всю планету, але на даний момент ми не можемо передбачити, що станеться, тому що кожного разу дві країни дивують нас.

Текст створено Джорджеску Адріаною-Оленою

Redact for change este proiectul ce reprezintă crearea unui grup de jurnalism format din tineri ucraineni și români, între vârstele 14-35 de ani. Aceștia vor avea întâlniri timp de câteva luni, iar 10 întâlniri vor fi facilitate de voluntari ucraineni din domenii precum jurnalismul, creație literară sau educație non-formală. Acest grup de jurnalism urmărește crearea de 5 reviste fizice și în format online concepute și create de către cei 10 participanți la grupul de jurnalism, dar și colaborări cu tineri ucraineni din restul României și Ucraina. Revista va însuma și texte scrise în limba engleză, iar acestea vor fi distribuite la celelalte Centre de Tineret din rețeaua FNT din: Botoșani, Suceava, Tulcea și Timișoara.

ECHIPA REDACT

În cadrul proiectului nostru, se formează și câteva ateliere ce au drept scop introducerea participanților în universul jurnalismului, ajutând astfel echipa de redacție cu sfaturi prețioase în scriere și nu numai.

Până la apariția primei reviste, participanții noștri au avut atelier cu Ada Teslaru, unde au învățat secretele din spatele revistei din perspectiva unui șef redactor. Cristian China Birta ce ne-a învățat cum să scriem un articol corect. George Bonea ne-a prezentat secretele din spatele unui text creativ. PRIME România ne-a vorbit despre revista PR Forward și ce trebuie să facem pentru a avea o revistă și o echipă de succes.

Redact for change – це проект, який представляє собою створення журналістської групи з молодих українців та румунів віком від 14 до 35 років. Вони збиратимуться протягом кількох місяців, і 10 зустрічей фасилітують українські волонтери з таких сфер, як журналістика, літературна творчість чи неформальна освіта. Ця журналістська група має на меті створити 5 фізичних та онлайн-журналів, розроблених та створених 10 учасниками журналістської групи, а також співпрацювати з молодими українцями з решти Румунії та України. Журнал також міститиме тексти, написані англійською мовою, і вони будуть розповсюджені в інших молодіжних центрах мережі FNT у: Ботошані, Сучаві, Тулчі та Тімішоарі.

КОМАНДА РЕДАКТ

У рамках нашого проекту також організовано кілька майстер-класів, які мають на меті познайомити учасників зі світом журналістики, допомагаючи редакційній команді цінними порадами щодо написання тощо.

До появи першого журналу наші учасники мали воркшоп з Адою Теслару, де вони дізнавалися про секрети журналу з точки зору головного редактора. Крістіан Чайна Бірта, який навчив нас писати правильну статтю. Джордж Бонеа відкрив нам таємниці творчого тексту. PRIME Romania поговорив з нами про журнал PR Forward і про те, що нам потрібно зробити, щоб мати успішний журнал і команду.

ECHIPA REDACT

Pe lângă sfaturile utile de la specialiști în domeniu, am aflat și poveștile lor, din spatele social media-ului și am avut ocazia să îi cunoaștem mai bine.

Orice revistă are și o echipă, astfel echipa primei reviste este formată din Cică Ariana, Georgescu Adriana-Elena, Gabor Diana, Patrascu Andreea, Balint Melisa.

Nu uitați, echipa are mereu brațele deschise spre noi membrii, deci dacă îți dorești să iei parte și tu la redactarea următoarelor numere, te invităm să te înscrii în echipa de redacție. Mai multe detalii găsiți pe pagina noastră de Facebook Fundatia Nationala pentru Tineret, la postarea dedicată echipei de redacție.

КОМАНДА РЕДАКТ

Окрім корисних порад від спеціалістів у цій галузі, ми також дізналися їхні історії, які стоять за соцмережами та мали можливість познайомитися з ними ближче.

У кожного журналу також є команда, тому команда першого журналу складається з Cică Ariana, Georgescu Adriana-Elena, Gabor Diana, Patrascu Andreea, Balint Melisa.

Не забувайте, що команда завжди відкрита для нових учасників, тому, якщо ви хочете взяти участь у написанні наступних номерів, запрошуємо вас до редакції. Детальніше на нашій сторінці у Facebook НМФ, у публікації, присвяченій редакції.

ECHIPA REDACT

Adriana-Elena Georgescu
21 ani
Ploiești

Melisa Balint
17 ani

Diana Gabor
21 ani
Suceava

